



Τερᾶς Μονῆς Παρακλήτου

Ὁ Παπισμός
Χθές καὶ σήμερα

Ἑκδόσεις Τερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπὸς Ἀττικῆς.
Ἑκδοσις ἑβδόμη, Δεκέμβριος 2021.

Σελίδες 48 (13,8 x 20,5).

• Βλ. ἐδῶ σὲ ψηφιακὴ μορφή.

Οἱ σύγχρονες προσπάθειες γιὰ τὴν ἐπαναπροσέγγιση τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου εἶναι φυσικὸ νὰ ἔχουν εὐρύτατη ἀποδοχή, ἐπεὶδὴ, ἀφενός, ἀποτελοῦν τὴν ἀνθρώπινη συμβολὴ στὴν ἱερὴ ὑπόθεση τῆς ἐνότητος καί, ἀφετέρου, διεξάγονται σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ὁ κόσμος, κατακερματισμένος ἀπὸ πολύμορφες ἀντιθέσεις, ἀναζητεῖ μὲ ἀγωνία ἐνοποιητικὰ στοιχεῖα.

Οἱ προσπάθειες αὐτές, ὥστόσο, ἔχουν ἀποδειχθεῖ μέχρι σήμερα ἀπογοητευτικὰ ἀναποτελεσματικές. **Ὁ**χι μόνο δὲν ἐμπνέουν πλέον καμία αἰσιοδοξία, ἀλλὰ καὶ προκαλοῦν ἰδιαίτερη ἀνησυχία, καθὼς ἔχουν γίνεи ἤδη κατάδηλες οἱ ἐπιζήμιες συνέπειές τους:

α) ἄμβλυνση τῆς ὀρθόδοξης αὐτοσυνειδησίας, διαιρέσεις καὶ σχίσματα στὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας·

β) σύγχυση, ἀποθάρρυνση καὶ ἀποπροσανατολισμὸς στοὺς ἐτεροδόξους πού ἀναζητοῦν τὴν αὐθεντικότητα τῆς πίστεως.

Τὸ κείμενο πού ἀκολουθεῖ ἀποτελεῖ ἔκφραση αὐτῆς τῆς ἀνησυχίας μας, ἀφοῦ ὁ διάλογος ἀνάμεσα στὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὸν Παπισμὸ* δεσπόζει στὶς διαχριστιανικὲς σχέσεις καί, ἐπι-

πλέον, ή συνύπαρξη Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν στὶς πολυπολιτισμικὲς πλέον κοινωνίες μας λειτουργεῖ ὡς πρόκληση γιὰ κάθε ὀρθόδοξη συνείδηση.

Ακολουθώντας τὴν πατερική μας παράδοση, ἡ ὁποία μᾶς ἔχει διδάξει νὰ «ἀγαπῶμεν ἐν ἀληθείᾳ» καὶ νὰ «ἀληθεύμεν ἐν ἀγάπῃ», ἐπιχειροῦμε νὰ σκιαγραφήσουμε μὲ νηφαλιότητα καὶ ὑπευθυνότητα τὸ πρόσωπο τοῦ Παπισμοῦ.



νὰ σκιαγραφήσουμε μὲ νηφαλιότητα καὶ ὑπευθυνότητα τὸ πρόσωπο τοῦ Παπισμοῦ. **Ἔ**τσι, πιστεύουμε, θὰ φωτισοῦν τὰ ἀμετάθετα ὅρια τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν αἵρεση, τῆς ἀλήθειας ἀπὸ τὴν πλάνη. **Γ**ιατὶ εἶναι γεγονός ὅτι τὰ ὅρια αὐτὰ γίνονται ὅλο καὶ πιὸ δυσδιάκριτα. **Ὁ**χι μόνο ἐπειδὴ στὴ ζωὴ τῶν Ὁρθοδόξων ἔχει ὑπείσέλθει ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς, ὁ διαμορφωμένος ἀπὸ τὸν παραπονημένο Χριστιανισμό τῆς Δύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ στὶς μέρες μας διαδίδονται οἱ ἰδέες καὶ ἀντιλήψεις τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ποὺ θέλει ὅλες τὶς θρησκείες νὰ ὀδηγοῦν ἐξίσου στὸν ἴδιο τάχα Θεό.

Γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους ἡ καθαρότητα τῆς πίστεως ἀποτελεῖ τὸ ἀσάλευτο θεμέλιο στὸν ἀγῶνα τοὺς γιὰ τὴν θέωση: **Ἡ ὀρθὴ πίστις εἶναι «τὸ μέγα καὶ πρῶτον τῆς σωτηρίας φάρμακον»** (Ὁσιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής). **Α**λλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἑτερόδοξους ἀδελφούς μας ἡ ἀκριβὴς ὀριοθέτηση τῆς ἀλήθειας δείχνει τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στὸν πατρικὸ τους οἶκο, τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ἡ ἀποκοπὴ τῆς δυτικῆς Χριστιανοσύνης ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας δὲν προῆλθε ἀπὸ διοικητικὲς ἢ ἐθιμικὲς ἀπλῶς διαφοροποιήσεις, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ βαθιὰ ἀλλοίωση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος, ἡ ὁποία καὶ δημιουργήσε ἓνα χάσμα ζωῆς ἀνάμεσα σὲ δύο κόσμους. **Τ**ὸ αὐτονόητο χρέος τοῦ σεβασμοῦ [τῆς ἐλευθερίας] τῶν διαφορετικῶν πιστευμάτων, οἱ ἀνυπόκριτα φιλόφρονες διαθέσεις καὶ οἱ εὐσεβεῖς ἐνωτικοὶ πόθοι δὲν μᾶς δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ παρασιωποῦμε ἢ νὰ συσκοτίζουμε αὐτὴ τὴν πραγματικότητα.

Διασῶζονται, βέβαια, καὶ σήμερα στὴν παπικὴ Δύση ὑπολείμματα τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως, κυρίως στὸν χῶρο τοῦ Μοναχισμοῦ. **Κ**αὶ ἀναμφίβολα ὑπάρχουν πολλοὶ ταπεινοὶ Μοναχοὶ ἢ ἀπλοὶ πιστοί, ποὺ ἀφιερώνουν τὴν ζωὴ τους

στην προσευχή καὶ σὲ ἔργα ἀγάπης. Ὡστόσο, τὰ ὅσα θετικὰ στοιχεῖα διατηρήθηκαν στὴν δυτικὴ παράδοση, δὲν στάθηκαν ἱκανὰ νὰ ἀποτρέψουν τὴν διαστρέβλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὴν μετάλλαξη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης σὲ κοσμικὸ κράτος μὲ θεοκρατικὸ καθεστῶς, μετάλλαξη ποὺ ἀναπόφευκτα ἐπακολούθησε τὴν ἐξέλιξη τοῦ παπικοῦ θεσμοῦ.

Παραδίδοντας τὸ τεῦχος τοῦτο στοὺς ἀδελφούς μας, σὲ ἐποχὴ ποὺ ὁ συγκρητισμὸς καὶ ἡ ἐκκοσμίκευση ἔχουν ναρκώσει τὴν ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση τῶν περισσοτέρων ἀπὸ ἐμᾶς, εὐχόμαστε νὰ συναισθανθοῦμε ὅλοι τὸ χρέος ἀλλὰ καὶ νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν δύναμη ποὺ ἔχουμε ὡς φύλακες καὶ προασπιστὲς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Αὐτὸ τὸ χρέος καὶ αὐτὴ τὴν δύναμη ἐπισημαίνουν οἱ Πατριάρχες τῆς Ἀνατολῆς στὴν ἱστορικὴ Ἐγκύκλιό τους τοῦ 1848: «Παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρησκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητος καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ».

* * *

Περιεχόμενα

Πρόλογος.

Ὁ Παπισμὸς

Γένεση τοῦ Παπισμοῦ.

Πορεία καὶ ἐξέλιξη τοῦ Παπισμοῦ.

Παπικὲς κακοδοξίες.

Ἡ καταδίκη τοῦ Παπισμοῦ.

Ἐγκλήματα τοῦ Παπισμοῦ.

Παπισμὸς καὶ ἑλληνισμὸς.

Ἐνωτικὲς προσπάθειες.

Οὐνία.

Σύγχρονος διάλογος Ὁρθοδοξίας - Παπισμοῦ.

Ἐπιλεγόμενα.

Παραπομπές.

(*) Δὲν χρησιμοποιοῦμε τὸν ὄρο *Ρωμαιοκαθολικισμός*, ἐπειδὴ εἶναι ἱστορικὰ ἀθεμελίωτος καὶ θεολογικὰ ἀνακριβής: ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ 2ου αἰ. ἡ ἀδι-αίρετη Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὀνομάζεται, ὅπως τὴν ὁμολογοῦμε καὶ στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, *Καθολικὴ*, ἐπειδὴ κατέχει τὸ καθ' ὅλον τῆς Πί-

στεως, δηλαδή τὴν πληρότητα τῆς Ἀληθείας. **Ἐ**πίσης, ἀφότου, τὸ 330, ἡ Νέα Ρώμη/Κωνσταντινούπολη ἔγινε πρωτεύουσα τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ὁ ὅρος *Ρωμαῖος* ἢ *Ρωμηὸς* δήλωνε κάθε ὀρθόδοξο πολίτη της, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν φυλετικὴ καταγωγή του. **Ἐ**τσι, *Ρωμαιο-Ρωμηοί*, δηλαδή μέλη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία συνεχίζει νὰ κατέχει τὸ καθ' ὅλον τῆς πίστεως. **Ἀ**πεναντίας, οἱ Παπικοί, μετὰ τὴν κατάληψη τοῦ θρόνου τῆς Ρώμης ἀπὸ τοὺς Φράγκους (1009), δὲν εἶναι Ρωμαῖοι, ἀλλὰ Φραγκολατῖνοι. **Κ**αὶ μετὰ τὴν ἔκπτωσή τους ἀπὸ τὴν καθολικότητα (δηλαδή τὴν πληρότητα) τῆς πίστεως, λόγω τῆς ἀποδοχῆς σωρείας αἰρετικῶν δοξασιῶν, δὲν εἶναι Καθολικοί, ἀλλὰ αἰρετικοί. **Μ**ολαταῦτα, μετὰ τὸ ὀριστικὸ Σχίσμα (1054), σφετερίστηκαν αὐτοὺς τοὺς ὅρους. **Οἱ** ὀρθόδοξοι λαοί, πάντως, μέχρι τὸν 19ο αἰ. γνώριζαν καλά, ὅτι *Ρωμαῖος-Ρωμηὸς* καὶ *Καθολικὸς* σημαίνει *Ὁρθόδοξος*, γι' αὐτὸ καὶ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως τοὺς ὀνόμαζαν *Λατίνους*, *Παπιστὲς* κ.ἄ. **Ἡ** σύγχυση ποὺ παρατηρεῖται σήμερα στὴν ὁμολογία, δημιουργήθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰ., μὲ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

